

Тая перспектива го успокои и той съчувствено си каза: „Що съм се разтревожил толкова пъкъ? . . . Голѣмъ кахъръ, не искатъ да ме признаятъ. . . Е, добре. . . не дейте, оставете ме само. . . Азъ съмъ си азъ. . .“

Но това успокоение бѣ мигновено и отново въ душата му се заплиташе мъчително съмнение, страхъ и тревога предъ неизвестността.

Думитѣ на Сийка; „Кой си ти? Какви заслуги имашъ? Ти нѣмашъ никакви заслуги — значи паметника е за присмѣхъ. . . Бубулечка. . .“ горѣха мозъка му.

Въ това време той минаваше край градската градина. Тя и всичко по нея му направи общо, смѣтно впечатление. Градината бѣше тъмна и тая тъмнина го обвѣя съ внезапенъ страхъ до трѣпки по гърба. Той ускори хода и като забеляза свѣтлинка въ насрещната будка, затича се къмъ нея. Потропа на прозорчето и развълнувано поиска вестника. Буткаджията, наведенъ надъ смѣткитѣ си, му го даде и прибра паритѣ, беаъ да го погледне дори.

Запетайката сграбчи вестника. Скрытиятъ до сега трепетъ се разлѣ по цѣлото му тѣло. Мускулитѣ на лицето трептѣха, долната челюсть подскачаше като въ треска, ржцетѣ му се люлѣеха така, че вестника играеше предъ очитѣ му. Едва прочете голѣмитѣ букви, Все по-силно треперѣше. Въ гърлото му засѣхна буца, съ мъжа преглъщаше. „Стачка на миньоритѣ... Тайнственото убийство... Конституционния блокъ при..“

Не, не, нѣма! Запетайката почна да диша спокойно, сякашъ огромна тежестъ се прекатури отъ гърба му.

—Я вижъ, детинщина. . . смѣбели ми се—каза весело той.